

[Alfred Jensen.]

mer mig også, at man den ene gang efter den anden her fra talerstolen hører kritik over de mange udvalg og kommissioner, der nedsættes, ja, der stilles ligefrem forslag om afskaffelse af nogle af kommissionerne; men så er det da også helt urimeligt at nedsætte et udvalg til behandling af et spørgsmål, hvorom man i forvejen kan sige, at der ikke kan skabes flertal for at gennemføre de nedskæringer, de to partier stræber efter at få gennemført.

Jeg har også bemærket finansministerens forslag om at nedsætte et udvalg til behandling af pristalsordningen. Hvis man kunne finde frem til et detailpristal, der var et mere regulært udtryk for de udsving, en arbejders og lavtlønnet tjenestemands udgifter er udsat for, kunne vi ikke have noget imod et sådant udvalgsarbejde; men også her sporer man trangen til at få pristallet ødelagt, så det får mindre heldige virkninger for dem, der skal have deres lønninger reguleret efter det. Og det rammer jo ikke alene dem, der får deres lønninger reguleret, det rammer også andre såsom folkepensionister, ligesom det også har indvirkning på de arbejdsløses understøttelse.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Holger Eriksen og andre medlemmer, som har givet udtryk for, at der lægges for megen vægt på pristallet i forbindelse med lønningernes fastsættelse. Men alligevel må man ikke se bort fra, at detailpristallet altid vil blive benyttet som målestok for udsvingene i lønningerne, og det forekommer mig, at det har været benyttet på en sådan måde, at man kunne få det indtryk, at der var sket helt andre ændringer i lønarbejdernes levevilkår, end tilfældet er. Også af den grund må man stræbe efter at få et pristal, der så nøje som muligt følger de udsving, der sker i leveomkostningerne for de kategorier af medborgere, hvis levestandard skal være grundlag for udarbejdelsen af pristallet. Vi har altså ikke megen sympati for det, der her er foreslået, bl. a. fordi vi aner, at det er nedskæringer, man er ude efter, at man ikke

er indstillet på at nå frem til en mere betryggende og rimelig ordning.

Hvad angår lovforslaget om normering og klassificering af statstjenestemandsstillinger, vil jeg også gerne knytte et par bemærkninger til betænkningens indhold og de stillede ændringsforslag.

Jeg har bemærket de henvendelser, der er foretaget fra landpolitiet og kriminalpolitiet, men også fra det øvrige politis side angående den lønmæssige placering. Jeg har set, at man i høj grad har taget hensyn til kriminalpolitiets ønsker. Jeg ved ikke, om det materiale, vi har fået tilsendt, og som angives at komme fra udvalget, er korrekt; hvis det er tilfældet, skulle der ikke være en sådan forskel mellem det almindelige politis og kriminalpolitiets arbejde, at der kan være noget rimeligt grundlag for at gennemføre de forskelle, der nu foreslås.

Endvidere har man på forslag af justitsministeren tiltrådt, at en del af de personlige tillæg, der gives, får lov til at virke også fremefter ved advancement — jeg tænker her på de tillæg, der bliver givet i forbindelse med overgangsordningen. Det er jo noget ganske nyt. Det forekommer mig, at de berettigede ønsker, der har været fremført om, at personlige tillæg, som blev givet ved overgang til andre ordninger, burde følge tjenestemændene opefter, også ved forfremmelser, nu bør tages op, og det bør undersøges, om ikke andre burde have samme mulighed for at bevare en slags status quo, for det er jo det, det drejer sig om. Det kan ikke være rimeligt, at man giver en enkelt gruppe en sådan favørstilling. Jeg ved ikke, om man kan gøre sig håb om, at udvalget vil tage dette problem op til drøftelse mellem anden og tredje behandling.

Jeg har tidligere rejst spørgsmålet om flyveledernes forhold. Ved første behandling af normeringslovforslaget gjorde jeg opmærksom på den kritik, der var fremsendt; jeg fremdrog også problemet ved de foreliggende lovforslags første behandling og spurgte, om man havde taget hensyn til flyveledernes ønsker eller krav. Jeg har ikke